

EUROPAPARLAMENTET

1999

2004

Plenarhandling

6 april 2000

B5-0321/2000

FÖRSLAG TILL RESOLUTION

till följd av rådets och kommissionens uttalanden

i enlighet med artikel 42.5 i arbetsordningen

från Chris Davies, Elspeth Attwooll, Diana Paulette Wallis, Nicholas Clegg,
Graham R. Watson, Isidoro Sánchez García, Paavo Väyrynen, Samuli Pohjamo
och Mikko Pesälä,

för ELDR-gruppen

om additionalitetsprincipen för anslag ur strukturfonderna

RE\410364SV.doc

PE 289.462

Or. en

SV

SV

B5-0321/2000**Resolution om additionalitetsprincipen för anslag ur strukturfonderna**

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av artikel 11 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999,
- med beaktande av revisionsrättens särskilda rapport nr 6/99 om additionalitetsprincipen, och av följande skäl:
  - A. Rådets förordning (EG) nr 1260/1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna innehåller krav på att medlemsstaterna skall respektera additionalitetsprincipen för tilldelning av statliga stöd till projekt som samfinansieras med medel från strukturfonderna genom att det fastställs att gemenskapsstöd inte får ersätta statligt stöd eller liknande strukturstöd från medlemsstaterna,
  - B. Additionalitet är nödvändigt för att stärka gemenskapsresursernas genomslagskraft och den bör därmed utgöra ett komplement snarare än ett substitut för de nationella myndigheternas stöd i form av offentliga medel,
  - C. Kommissionens och medlemsstaternas pragmatiska överenskommelser har inte lyckats när det gäller att utarbeta effektiva metoder för att övervaka att additionalitetsprincipen efterlevs.
  - D. Det är en allmän regel att utgiftsnivån minst måste motsvara den årliga genomsnittsnivån under den föregående programperioden såvitt denna inte utmärktes av en osedvanligt hög nivå offentliga utgifter för strukturstöd eller av särskilda makroekonomiska omständigheter.
  - E. Avsaknaden av en teoretisk grund och bristen på klarhet när det gäller lämpliga metoder leder till avsevärda skillnader då man beräknar de offentliga utgifterna för strukturstöd vilket underminerar resultatens giltighet och gör det mycket svårt att göra tydliga och översiktliga bedömningar.
  - F. Kommissionen måste tillsammans med medlemsstaterna fastställa den totala utgiftsnivån för mål 1 inom en medlemsstat och för mål 2 och 3 sammantaget inom en medlemsstat.
  - G. Kommissionen skall också innan den godkänner Ramar för gemenskapsstöd och enskilda programdokument kontrollera de nationella utgiftsplaneringarnas additionalitet. Den kan förkasta planeringar där additionalitetsprincipen inte respekterats.

- H. Någon annan sanktionsmekanism finns inte att tillgå om anomalier upptäcks i förhållande till additionalitetsprincipen när väl ramarna för gemenskapsstöd eller enskilda programdokument har godkänts.
- I. Även om en av de allmänna målsättningarna för den senaste reformen av strukturfonderna gick ut på att förenkla deras insatser, får detta inte ske på bekostnad av en noggrann finansiell övervakning.
- J. Anslag ur strukturfonderna betalas ut till medlemsstaternas nationella regeringar.
- K. Statliga och regionala myndigheter har förbundit sig att komplettera EU-stöden med lika delar nationella offentliga anslag.
1. Parlamentet understryker att regionala utvecklingsplaner trots att de föreläggs kommissionen av de nationella regeringarna, utformas i syfte att exakt återspegla de individuella regionernas behov och prioriteringar fastän kontrollen av åtaganden som gjorts för offentliga medel endast görs på nationell nivå; följaktligen kan medlemsstaterna omfördela anslagen internt till nackdel för vissa regioner, samtidigt som de formellt sett respekterar additionalitetsprincipen.
  2. anser att så länge som den nationella regeringarna är de direkta mottagarna av bidrag från EU:s budget till strukturstöd, borde dessa vara skyldiga att försäkra att den andel av denna finansiering som sedan tilldelas en enskild region direkt motsvarar den andel som i samråd med kommissionen öronmärkts för denna region under planeringsstadiet,
  3. anser att tilldelningen av sådana finansiella bidrag från EU:s budget helt skall särskiljas från och ses som adderade till varje form av interna budgetlösningar som tillkommer i medlemsstaterna,
  4. ber kommissionen att informera Europaparlamentet om sina åtgärder för att kontrollera att medlemsstaternas planer för offentliga utgifter avseende strukturåtgärder som erhåller EU-bidrag är förenliga med additionalitetsprincipen och att uppge vilka medlemsstaterna som befunnits bryta mot denna princip under innevarande programperiod,
  5. anser att det behövs tydliga tillämpningsriktlinjer för att göra analysen av additionaliteten tydligare, mer översiktlig och effektivare, och detta borde innebära en bestämd metod i syfte att garantera större överensstämmelse mellan de nationella uppgifter som kontrolleras,
  6. uppmanar kommissionen att kraftfullt tillämpa additionalitetsprincipen,
  7. anser att utvärderingen efter halva tiden av additionaliteten skall hänga samman med anslag ur resultatsreserven,

8. anser att även om rådets förordning (EG) nr 1260/1999 endast innehåller ett juridiskt krav på att kommissionen på medlemsstatsnivå skall kontrollera additionaliteten i offentliga utgifter, måste även andan i principen bevaras, och i detta hänseende borde medlemsstaterna se till att additionalitetsprincipen tydligt tillämpades region per region,
9. uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till kommissionen, medlemsstaterna och Regionkommittén.